

го авіаційного університету. – 2015. – №7. – С.79-84. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://jrn1.nau.edu.ua/index.php/VisnikPP/article/viewFile/10231/13432>

5. Про затвердження Правил етичної поведінки поліцейських / МВС України; Наказ, Правила від 09.11.2016 № 1179. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z1576-16>

6. Рекомендація Rec (2001) 10 Комітету Міністрів державам-учасникам Ради Європи «Про Європейський кодекс поліцейської етики» (Ухвалена Комітетом міністрів 19 вересня 2001 на 765-му засіданні заступників міністрів). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pravo.org.ua/files/Criminal%20justice/rec1.pdf>

7. Свириденко Г.В. Правомірна поведінка: теоретико-прикладні засади: дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук: 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень. – Київ: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького, 2017. – 215 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://idpnan.org.ua/files/sviridenko-g.v.-pravomirna-povedinka-teoretiko-prikladni-zasadi_-d_.pdf

8. Серeda В.В. Соціально-психологічні конструкти підготовки фахівців для Національної поліції України / В.В. Серeda // Психологічні конструкти позиціонування поліції серед населення: матеріали «круглого столу» від 24 листопада. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. – С.8-11. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

http://www2.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/krugl_Stil_24.11.2016.pdf

9. Фонарюк О.Ю. Протиправна поведінка людини: філософсько-правовий вимір: дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук: 12.00.12 – філософія права. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2017. – 204 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://lp.edu.ua/sites/default/files/dissertation/2017/5125/dysertaciya_na_zdobuttya_naukovogo_stupenya_kandydata_yurydychnyy_nauk_fonaryuk_o_yu.1.pdf

10. Юридична психологія: Підручник / За заг. ред. Л.І. Казміренко, Є.М. Моїсеєва. – К.: КНХ 2007. – 360 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/16280414/psihologiya/psihologichni_aspekti_pravovoyi_povedinki

Маргулов Артур Худович,
професор кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
доктор історичних наук, доцент
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

КІНО-ВІЗУАЛЬНИЙ КОНТЕКСТ У ОСВІТНІХ ПРАКТИКАХ: ІСТОРІЯ ТА СУЧАСНІСТЬ

Сучасні парадигми вітчизняної освітньої системи знаходяться у стані реформування. Пошук та впровадження нових способів та методів викладання матеріалу в освітньому процесі є на часі нагальною потребою не лише Міністерства освіти і науки, а й широкої громадськості. З огляду на це, на нашу думку, цілком логічним було дослідження історичних аспектів деяких вже існуючих методик.

З часу своєї появи кінематограф отримав прихильність численної глядацької аудиторії, ставши символом свого часу та хронографом повсякдення. Початок ХХ ст. стає часом проникнення кінематографічної культури у всі сфери життя людини. Цей популярний мистецький винахід був використаний молодого радянською владою для досягнення власних завдань. Кінофільми за радянського вжитку стають найефективнішим засобом впливу на свідомість глядачів та переконливим аргументом у системі пропагандистсько-виховних практик.

Упровадження в освітній процес навчальних кінофільмів давало можливість продемонструвати велич та наочність досягнень радянської влади. Про масштаби поширення цього методу нам переконливо дають уяву наступні факти – у 1928 році лише за два місяці у Москві кіноуроки охопили понад 35 тисяч учнів.[1]

До цього треба додати той факт, що більшість учнів не вміли читати, тому кіноматеріал стає переконливим способом поширення навчальної інформації. Звертають на себе увагу ті обставини, що переважна більшість учнів не мали доступу до кіномистецтва у своєму пересічному житті, тому освітні кінофільми створювали атмосферу модерної сучасності для радянської освітньої реформи. Як результат такого підходу можна констатувати підвищену зацікавленість навчальної аудиторії. На жаль, більшість освітнього кіноматеріалу мало чітко визначене партійно-ідеологічне забарвлення та мало відверте пропагандистське спрямування.

На противагу від 20-х років ХХ століття радянського періоду сучасність використовує відеоматеріали із інших мотивацій. З огляду на розвиток візуальних тенденцій у освітньому просторі та наявності вільного доступу до мережі Інтернет, де потрібна інформація знаходиться вкрай швидко, залучення відеосупроводу у навчальний процес стає можливим не лише професіоналам. Потрібно визначити, що за конкурентного доступу до джерел інформації навчальні матеріали втратили ідеологічно – пропагандистське забарвлення.

Виклики, які сьогодні є перед майбутнім фахівцем юристом, базуються у площині поступового домінування візуального контенту в інформаційних комунікаціях над мовним. З огляду на такі інноваційні перетворення бути готовим для сприйняття, аналізу та розумінню таких меседжів є необхідним навиком для сучасних фахівців.

Отже, відстань у сто років презентує нам поєднання схожих навчально-методичні практики. Розбіжність складається у наявності матеріально-технічних засобів та ідеологічно-виховному навантаженню на зміст презентованого контенту. Також визначимо той факт, що сучасний студент має бути готовим до вільної орієнтації у сучасних візуальних контентах та критичної інтерпретації, отриманої у такий спосіб інформації. На нашу думку, це повинно стати для нього загальнообов'язковою компетентністю.

1. Кандырин Б.Н. Детское и учебное кино / Б.Н. Кандырин // Искусство в школе. – 1929. - № 2-3. – С. 57-58.